

vaná Anna S-ová provedla na Anně R-ové nedovolený zákrok, že tím přivodila porušení těhotenství a že následkem tohoto zákroku nastal hnisavý zánět nitroblány děložní, jenž byl příčinou smrti Anny R-ové. Zda však onen nedovolený zákrok byl proveden způsobem, jímž bylo spojeno větší nebezpečí, než jest nutně spojeno s vyhnáním plodu technicky správně provedeným, a že jen následkem takto provedeného jednání byl přivoděn řečený zánět a tím smrt Anny R-ové, o tom se napadený rozsudek vůbec nezmiňuje a jest proto i výrok odsuzující pro přečin podle Šu 335 tr. zák. zmatečným ve smyslu Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. Nehledíc k tomu, schází tu i zjištění subjektivní stránky onoho přečinu, totiž zjištění, že si obžalovaná Anna S-ová byla neb aspoň mohla býti vědoma zvláštního nebezpečí okolnostmi provedení skutku vyvolaného.

Čís. 2687.

Zločin podle § 9 tr. zák. tvoří samostatnou skutkovou podstatu trestného činu, na niž se (stejně jako na jiné skutkové podstaty) vztahují všeobecné předpisy trestního zákona (i ustanovení § 5 tr. zák.).

Pomoc k bezvýslednému svádění k vyhnání vlastního plodu (§§ 9, 5, 144 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 7. března 1927, Zm II 454/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 25. září 1926, pokud jím byl obžalovaný Bohumír K. sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin spoluviny na vyhnání vlastního plodu podle Šu 5, 144 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadeném výroku a věc vrátil soudu prv stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud sprostil Annu H-ovou a Bohumíra K-ého z obžaloby pro zločin podle §§ 5 a 144 tr. zák. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek ten pouze v části, sprostující Bohumíra K-ého, a, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 7 a 5, správně čís. 9 a) a 5 Šu 281 tr. ř., uplatňuje, že soud měl se zabývatí otázkou, zda jednání tohoto obžalovaného nezakládá skutkovou podstatu jiného trestného činu, než jaký byl dán v obžalobu. Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Nalézací soud běře po skutkové stránce za prokázáno: že Ludmila Ch-ová byla těhotnou; že přišla dne 20. prosince 1925 a 31. listopadu 1926 v doprovodu obžalovaného Bohumíra K-ého k porodní asistentce

Anně H-ové za tím účelem, by jí tato těhotenství přerušila, že obžalovanému byl účel těchto návštěv znám, že při první návštěvě slíbila H-ová Ch-ové, »že jí to udělá«, totiž že jí přeruší těhotenství; posléze že těhotenství Ch-ové bylo přerušeno potratem. Soud osvobodil H-ovou od obžaloby, že Ch-ové potrat přivodila a tím její smrt zavinila. Ohledně návštěvy ze dne 20. prosince 1925 vyslovuje soud, že H-ová provedla toliko vypláchnutí a nikoli vystříknutí pohlavních ústrojů Ch-ové za účelem přerušení jejího těhotenství a nejednala v úmyslu k tomu směřujícím a že její jednání nemohlo ani přivoditi přerušení těhotenství. Pokud jde o 31. leden 1926, uvádí soud, že není důkazů, že přerušení těhotenství stalo se právě toho dne nějakým činem H-ové a že není vyloučena možnost, že se přerušení těhotenství stalo za jiné příležitosti a jinde. V rozsudku zdůrazňuje se správně, že z prokázaně zlého úmyslu Ch-ové nelze ještě při nedostatku dalších rozhodných okolností usuzovati též na zlý úmysl H-ové. Naproti tomu uplatňuje zmatečnou stížnost důvodně, že pro nedostatek zlého úmyslu u H-ové nestává se ještě zcela beztrestným jednání Ch-ové a obžalovaného K-ého, naopak, že soud měl se zabývati otázkou, zda Ch-ová, která proto arci nemůže býti již stihána, nesváděla Annu H-ovou bez výsledku k vyhnání svého plodu ve smyslu §§ 9, 5 a 144 tr. zák. a zda jí obžalovaný K. k vykonání tohoto zlého skutku (svádění H-ové) nepomáhal tím, že ji vědomě za tím účelem zavedl k H-ové. Ohledně něho jest jednak zjištěno, že věděl, za jakým účelem Ch-ová šla k H-ové, jednak nevzal soud v úvahu důležitou okolnost, že K. doprovázel Ch-ovou proto, by se jí, jak udal v přípravném vyhledávání, na cestě nic nestalo, pokud se týče proto, že se sama obávala jíti do T. přes les a pak zpět (jak udal četnictvu). Tyto neuvážené okolnosti opravňovaly by závěr, že bez K-ého by Ch-ová do T. k porodní asistentce nebyla šla a že k onomu jejímu zlému skutku (nedokonanému svádění podle §u 9, 5 a 144 tr. zák.) by bez jeho pomoci nebylo vůbec došlo. S druhé strany dlužno arciž uvážiti též obhajobu obžalovaného, že Ch-ové její úmysl, dáti si od těhotenství pomoci, rozmlouval, utěšuje ji, že si ji vezme, a že, když se vzpíral, jíti s ní, řekla mu, že si něco udělá. Že soud k oněm okolnostem, dotýkajícím se podstaty věci, nepřihlížel (čís. 5 § 281 tr. ř.), bylo přivoděno tím, že se nezabýval případem i s hlediska zločinu nedokonaného svádění podle §u 9 tr. zák. Tímto opomenutím je založen důvod zmatečnosti čís. 9 a) a nikoli čís. 7 §u 281 tr. ř., neboť obžaloba, jejímž předmětem jest účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle názoru obžalobcova přivodil trestný výsledek a nikoli právnická kvalifikace účasti té, byla vyřízena, avšak nikoli správně, ježto soud nezabýval se věcí se všech příslušných právních hledisek, by ji, nedaje se mýliti právním názorem veřejného obžalobce, podřídil zákonu, jehož při správném výkladu dlužno na ni použití. Že zločin podle §u 9 tr. zák. tvoří samostatnou skutkovou podstatu trestného činu, na niž se stejně jako na jiné skutkové podstaty vztahují všeobecné předpisy trestního zákona, tudíž i jeho ustanovení §u 5 tr. zák., jest ustálenou judikaturou a netřeba to blíže dovozovati. Odůvodněné zmatečné stížnosti bylo proto vyhověti a uznati právem, jak se stalo.